అన్వేషణ

బంగాళాఖాతంలో ఏర్పడ్డ వాయుగుండంలా ఉంది ప్రభ అంతరంగం. రెండ్రోజులబట్టి డ్యూటీకెళ్ళలేదు.

లీవ్‌లెటరు పంపాలన్న ధ్యాసే లేదు.

చెప్పపెట్టకుండా ఎప్పుడూ ఎక్కడికీ వెళ్ళని భర్త వారం రోజుల నుంచి కనిపించకపోయేసరికి ఆమె మనసు పరివరివిధాల పోతోంది. తనకు తెలీకుండానిర్వహించే రాచకార్యాలేం ఉన్నాయి, ఈ మనిషికి? ఎక్కడికి వెళ్ళినట్టు? పొద్దున్నుంచి కుడికన్ను అదేపనిగా బెదుర్తూ తనను మరింతగా బెదిపిస్తోంధి. ఇరవైనాలుగు గంటలూ ఆమె చూపు వీధి పంకే ఉంది.

"కృష్ణబాబు ఉన్నారమ్మా" గేటు తీసుకుని లోపలికొస్తూ అడిగిందో మహిళ. మాసిన చీర, తైల సంస్కారం లేని జుట్టులో వికారంగా ఉంది.

'నా పెనిమిటితో నీకేంపని' అన్నట్లు చిరాగ్గా చూసింది ప్రభ.

"వారు ఈ ఇంట్లో ఉంటున్నట్లు తెలిసి వచ్చానమ్మా" ఆమె కంఠంలో కంగారు.

కళ్ళల్లో ఆశ...

"ఇంతకీ నువ్వెవరు? ఎందుకొచ్చావో చెప్పు."

"నాపేరు కమల. వారు నాభర్త. వీళ్ళు నా పిల్లలు." చంకనున్న చంటిపిల్లను క్రిందికి దింపుతూ అందామె.

గుండెలమీద పిడుగుపడ్డట్లైంది ప్రభకి. వెంటనే తేరుకుని "ఏమిటా వాగుడు?

ఎవర్ని గురించిఎవరనుకుంటున్నావ్. వెళ్ళు ఇక్కడ నుంచి" కసురు కుంది.

"లేదమ్మా ఆయన నాకు తాళికట్టిన భర్త. అదుగోవారే" అంటూ గోడకు తగిలించివున్న ఫోటోను చూపిస్తూ అన్నది కమల.

అంటే నా భర్త ముందే వివాహితుడా? పెళ్ళాం, పిల్లలు ఉండగా నన్నెందుకు కట్టుకున్నట్లు? ఎదురుగా నిలబడ్డ స్త్రీ తన సవితి అన్న నిజాన్ని జీర్ణించుకోలేకపోతోంది ప్రభ.

లోపలనుండి వాళ్ళ సంభాషణ విన్న జగదీశ్వరి గబగబా బయటకొచ్చి "చూడు తల్లీ, అతను నీకేమౌతాడో మాకు అనవసరం, ఇప్పుడు ఇక్కడలేడు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడో తెలీదు" అంది కసిగా. కూతురి కాపురం కుప్పకూలిపోయిందని తెలియడంతో ఆవిడ నిగ్రహాన్ని కోల్పోయింది. టీక్షను సముదాయించబోయి మరేదో అన్నది.

తల్లి మాటలేవీ ప్రభకు వినిపించడంలేదు. గతంకళ్ళ ముందు కదలాడసాగింది.

తండ్రిలేని పిల్ల ప్రభ. ఆమెను ఎంతో అపురూపంగా పెంచింది జగదీశ్వరి. కుటుంబ పోషణకు ఆమె చెయ్యని పనంటూలేదు. ఇకనుంచైనా తల్లిని శ్రమపెట్టకూడదనుకొని ఒక కాన్వెంటు స్కూల్లోటీచరుగా చేరింది ఇంటర్ వరకు చదూకున్న ప్రభ. నెలనెల కూతురు అంతో ఇంతో పట్టుకురావడంతో జరుగుబాటుకు లోటు లేకుండాపోయింది. ఎటోచ్చి ఈడొచ్చిన పిల్లకి పెళ్లి చేయలేకపోతున్నాననే వ్యధ మాత్రం జగదీశ్వరిని అనుక్షణం కృంగదీస్తోంది. ఎలాగైనా పదో పాతికో వెనకేయాలన్న ఉద్దేశంతో కూతురు వద్దంటున్నా వినకుండా ఉంటున్న ఇంటిని రెండు భాగాలు చేసి ఓ గది అద్దెకిచ్చింది.

"మనింట్లో దిగిన కృష్ణ ఎంతో బుద్ధిమంతుడిలా ఉన్నాడు కదూ!" మాటల్లో అన్నది జగదీశ్వరి.

"దిగి నెల రోజులు కాలేదు. అప్పుడే ఎలా చెప్పేస్తున్నావ్? ఓ నెల అద్దె అడ్వాన్సుగా ఇచ్చాడనా?" నవ్వుతూ !" అన్నది ప్రభ.

"అన్నం ఉడికింది లేందీ ఒక్క మెతుకు చూస్తే చాలదా!"

తల్లి మాటలకు పెదవి విరచి ఊరుకుంది ప్రభ. రాను రాను జగదీశ్వరికి కృష్ణబాబు పట్ల అవ్యాజమైన అభిమానం ఏర్పడింది. అంతటితో ఊరుకోకుండా అతడి పూర్వాపరాలు కూడా ఆరా తీసింది.

అతడేంచేస్తున్నాడో కాని ఉదయం వెళ్ళిన మనిషి రాత్రికి గాని రాడు వస్తూనే మంచమెక్కేస్తాడు మరునాడు ఎనిమిదైతేగాని లేవడు. మనిషి సింపుల్‌గా ఉండటంవల్ల పెద్దగా అర్జిస్తున్నాడనుకోలేం.

సందర్భం ఉన్నా లేకున్నా ఏదో ఒక పిండివంటచేసి కృష్ణకి ఆప్యాయంగా పెట్టేది జగధీశ్వరి. అతడు ఊ అంటే తన అలుణ్ణి చేసుకోవాలన్న కోరిక కూడా లేకపోలేదు. అందుకే ఒకరోజు 'కృష్ణమీద నీ అభిప్రాయం ఏమిటని' కూతుర్ని అడిగేసింది.

"ఫరవాలేదు మంచివాడే. అలా అన్నానని ఆయన్ని మరీ నెత్తినెక్కించుకోకు. ఎక్కడున్నవాళ్ళని అక్కడ ఉంచితేనే మంచిది. ముందు అతడివ్వవలసిన రెండు నెలల అద్దె సంగతి చూడు. అడక్కపోతే అసలివ్వడు" కర్తవ్యాన్ని గుర్తు చేసింది ప్రభ.

మరి మాట్లాడలేదు జగధీశ్వరి.

రాత్రవుతోంది. తెల్లవారుతోంది. కాలంలో మార్పేంలేదు.

"నిన్నటి నుండి కృష్ణగారి గది తలుపులు మూసే ఉన్నాయి." ప్రభ మాటల్లో ఆంధోళన వ్యక్తమౌతోంది.

"క్యాంపు వెళ్లాడేమో!... అయినా అతడి ఊసుమనకెందుకు? ఎక్కడున్నవాళ్ళని అక్కడే ఉంచాలి" కూతురి మాట కూతురికప్పజెప్పింది జగధీశ్వరి

"అదికాదమ్మా లోపలనుంచి సన్నగా మూలుగు వినిపిస్తోంది. ఆయనకు ఒంట్లోగాని..."

"దానికి మనమేం చేస్తాం? ఆరోగ్యం బాగుండకపోతే డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాలన్న ఇంగితం అతడికుండాలి"

"లేవలేకపోతున్నాడేమో, మనింట్లో ఉంటున్న మనిషిని మనమే పట్టించుకోకపోతే ఇంకెవరు చూస్తారు చెప్పు" ఆ మాటతో కూతురు కృష్ణను ఇష్టపడుతున్నట్లు అర్థమైపోయింది జగధీశ్వరికి. వెంటనే కాఫీ కలిపి అతడికిమ్మంది.

ప్రభ అక్కడితో ఊరుకోకుండా డాక్టర్ని కూడ పిలుచుకొచ్చింది. కృష్ణ కాస్త కోలుకున్నాకా ఇహ ఆలశ్యం ఎందుకని డైరెక్టుగా అతడి ఉద్దేశాన్ని అడిగేసింది జగధీశ్వరి. "నాకు సరైన ఉద్యోగమేదీలేదు. కట్టుకున్న వ్యక్తిని కడదాకా పోషించగలనన్న నమ్మకంలేదు. అటువంటప్పుడు.." అంటూ ఆగాడు కృష్ణబాబు.

"మీకాబెంగేంవద్దు. నేను చిన్నో చితకో ఉద్యోగంచేస్తున్నాను. ఉండటానికి ఇల్లుంది కాబట్టి అద్దెబాధలేదు. మీరు నన్ను మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటే చెప్పండి. జీవితాంతం మీకు తోడుగా ఉంటాను" ప్రభ కూడా నిర్మొహమాటంగా తన అభిప్రాయం వెలిబుచ్చింది.

మరి మాట్లాడలేదు కృష్ణబాబు.

జగధీశ్వరి ఆశీశులతో మరునాడే ఇరువురూ ఒకటయ్యారు.

గతం నుంచి వర్తమానంలోకొచ్చింది. ప్రభ.

వచ్చిన మహిళ ఇంకా అక్కడే నిలబడి ఉండటంగమనించి "నిన్నూ పిల్లల్నీ ఆయన ఎందుకు వదిలేసారు?" అని అడిగింది సానుభూతిగా.

"ఏం చెప్పమంటావు తల్లీ. నా కర్మ. నా పాపం దరిద్రం మహాపాపం అంటారు. దానినుంచి తప్పించుకోడానికే కట్టుకున్నవాడు నన్ను వదిలిపెట్టిపోయాడు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే నా మొగుడు ఒట్టి పిరికివాడు. బాధ్యలనుంచి తప్పించుకోవడం కోసమే మా బరువు దింపుకున్నాడు. పెళ్లికి ముందు నాకోసం, ఆ తర్వాత సంసారం కోసం నేనే కష్టపడుతున్నాను. కేవలం తన జేబు ఖర్చులకోసమే అతడేదో పని చేసేవాడు. అయితే ఏనాడూ తన సంపాదనలో ఒక్క పైసా నామీదగాని పిల్లలమీదగాని వెచ్చిస్తే ఒట్టు. ఓ రోజు చంటిదానికి వళ్ళు మరిగిపోతూవుంటే ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళమన్నాను. ఆ స్థితిలో కూడ మందులు కొనడానికి డబ్బులు లేవని తప్పించుకున్నాడు. దాంతో నాకు వళ్ళు మండిపోయింది. రోషం ముంచుకొచ్చింది.

బిడ్డ ఏమైపోతుందోనన్న బాధలో నేనేమన్నానో నాకే గుర్తులేదు. దాంతో అతడి అహం దెబ్బతిన్నట్లుంది. ఈ నరకంలో నేనిక ఉండలేనంటూ బంధాలన్నీ తెంచుకుని పారిపోయాడు. కన్నప్రేమతోనైనా బిడ్డల్ని చూట్టానికి తిరిగొస్తాడనుకున్నాను. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ఆ ఆశ కూడ చచ్చిపోయింది. జాలి, కనికరం లేని బండమనిషి గురించి నువ్వింకా ఎందుకు తపనపడుతున్నావని మీరడగొచ్చు. నాకు అటువంటి మొగుడు లేకపోయినా ఫరవాలేదు. కాని నా పిల్లలకు మాత్రం తండ్రి ఉండాలి. వాళ్ళని నాన్నలేని వాళ్ళను చేయలేను. అందుకే ఈ అన్వేషణ, మొన్న ఎప్పుడో మాఊరు సర్పంచిగారు ఆయన్ని ఇక్కడ చూసారట. నా చెవిలో వేసారు. అందుకే పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాను" కంట తడిపెడుతూ తన గోడు చెప్పు కుంటూ వుంటే ప్రభకళ్ళు కూడ చెమ్మగిల్లాయి.

"చూడమ్మా ఆయన ఇప్పుడు ఇక్కడ లేరు. నువ్వు ఎక్కడ వస్తావోనని భయపడుతున్నారు. ఒక వేళ ఎప్పుడైనా తిరిగొస్తే నీ దగ్గరకు వెళ్ళమని బ్రతిమాలుతాను. నా మాట నమ్ము. నీకు నీ పిల్లలకు అన్యాయం జరగదు. అలా అని ఊరుకోకుండా నీ ప్రయత్నంనువ్వు చెయ్యి. ఎక్కడైనా తారసపడవచ్చు" కళ్ళు వత్తుకుంటూ అన్నది ప్రభ.

వెళ్ళిపోయింది. కమల. కూతురి పరిస్థితికి కడుపు తరుక్కుపోయినట్లైంది జగదీశ్వరికి. "ఏమిటే ఆ మాటలు, నువ్వే నీ భర్తని దానికి అప్పగిస్తానంటావేంటి. నీకేమైన బుద్ధుందా?" చీవాట్లేసింది మరి ఉండలేక.

"నాకు ఇంగితం ఉండబట్టేనమ్మా ఆ మాట అన్నాను. మొగవాడు ఆర్జనపరుడు కాక పోయినా ఆడది సర్దుకుపోతుందేమోగాని పిరికివాడితో మాత్రం మనువుకు ఇష్టపడదు. కృష్ణ పిరికివాడే కాదు మోసగాడు కూడ. తనకు పెళ్ళైందన్న

విషయాన్ని కప్పిపుచ్చి నన్ను పెళ్లి చేసుకుని, ఆ నిజం ఎక్కడ బయటపడిపోతుందోనని భయపడిచెప్పాపెట్టకుండా పారిపోయాడు. అటువంటి పిరికివాడు, నయవంచకుడు నాకక్కర్లేదమ్మా. నాకు భర్తగా కాకున్నా ఆ పసికందులకు తండ్రిగా ఉంటే అంతేచాలు. నాకు సంతానం కలగకముందే నిజాన్ని బయటపెట్టించి భగవంతుడు నాకెంతో ఉపకారం చేసాడు" అంటూ గేటు మూసింది ప్రభ.

(ఫిబ్రవరి 2003 ఆంధ్రభూమి మంత్లీ)